

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **F. A., nar. X**
státní příslušnost Republika Uzbekistán

zastoupen: **JUDr. Matějem Šedivým**, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. srpna 2021 č. j.: CPR-14068-2/ČJ-2021-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 8. 4. 2021 č.j. KRPA-76745-16/ČJ-2021-000022-SV o správním

vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání dvanácti měsíců.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že správní orgány při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dostatečně nepřihlédly ke všem skutečnostem, které žalobci polehčují. Zejména pak k tomu, že jde o jeho první pochybení na území České republiky, ke kterému se doznal a se správními orgány spolupracoval. Ze strany žalobce se rovněž nejednalo o projev neúcty k právnímu řádu České republiky, ale šlo o obyčejnou lidskou chybu, kterou žalobce z důvodu tíživých okolností nebyl schopen napravit.
3. Žalobce též skutečnost, že při svém pobytu na území České republiky strádal, považuje za okolnost snižující společenskou škodlivost jeho jednání, protože má za to, že je možné působit na něj i mírnějším a výchovnějším způsobem, než správním vyhoštěním na jeden rok.
4. Žalobce také doplnil, že pochází z poměrně chudého státu, ve kterém nebyl schopen prací uživit svoji rodinu, a proto byl nucen cestovat za výdělkem do zahraničí. Potrestán byl již tím, že byl zadržen a po určitou dobu omezen na osobní svobodě. Rovněž tak provedené úkony v rámci správního řízení pro žalobce byly dostatečným poučením na to, aby se napříště jakýmkoli protiprávnostem vyhnul.
5. Následně žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 174a zákona, neboť je možné na něj působit správním vyhoštěním v kratší výměře nepřekračující šest měsíců.
6. Proto žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které obsahuje podrobně a přezkoumatelně uvedené důvody, pro které bylo rozhodnutí nalézacího správního orgánu v zásadě potvrzeno. Žalovaný je rovněž přesvědčen o tom, že se podrobně a přezkoumatelně vypořádal i s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, považuje za přiměřenou a uloženou v rámci zákonem stanovené sazby. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, měl za to, že postupoval v souladu se zákonem a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
9. Dne 29. 3. 2021 provedla hlídka Policie ČR pobytovou kontrolu žalobce, který předložil ke kontrole cestovní doklad vydaný Republikou Uzbekistán č. X, ve kterém nebylo vyznačeno žádné platné oprávnění k pobytu na území České republiky, když vyznačené estonské vízum mělo platnost do 22. 12. 2020 a podle otisku vstupního přechodového

razítka vstoupil naposledy do schengenského prostoru dne 4. 10. 2020 přes letiště v Helsinkách. V druhém žalobcem předloženém cestovním dokladu č. X nebylo vyznačeno žádné vízum ani vstupní či výstupní přechodové razítko do, resp. z, schengenského prostoru. Pro podezření z neoprávněného pobytu na území České republiky byl tak žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.

10. Údaje o vízu a vstupním razítku se podávají z kopie příslušných částí cestovního pasu žalobce vydaného Republikou Uzbekistán č. X.
11. Dne 29. března 2021 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce sám do protokolu o výsledku v právním postavení účastníka řízení uvedl, že přicestoval do České republiky někdy kolem 8. 10. 2020 z Estonska za prací. Ví o tom, že se na území České republiky nachází nelegálně. Pro legalizaci svého pobytu nezkoušel nic dělat. V České republice pracoval různě na stavbách, aby si vydělal peníze a zlepšil životní podmínky své rodiny v Uzbekistánu. Pracovní povolení nemá a rád by na území České republiky pobýval dál. Ke svým osobním poměrům dále uvedl, že v České republice nemá žádné blízké osoby ani rodinné příslušníky. Celou rodinu má v Uzbekistánu. V České republice nemá žádný majetek ani žádné aktivity. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. K možností návratu do Uzbekistánu se žalobce vyjádřil tak, že má v případě vyhoštění možnost vrátit se k rodině. Žádné nebezpečí mu v Uzbekistánu nehrozí. Neuplatňoval tak žádnou překážku pro vycestování do Uzbekistánu.
12. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 30. 3. 2021 ev. č. ZS51953 vyplývá závěr, že vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán je možné.
13. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal namítaje, že nalézací správní orgán nejistil přesně dobu neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, pročez není možné přezkoumat přiměřenost uloženého opatření době neoprávněného pobytu a že mu v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přitěžuje skutečnost, že důvodem jeho pobytu na území České republiky je výkon závislé práce, ačkoli by takové jednání naplňovalo samostatnou skutkovou podstatu podle ust. § 119 zákona, kterážto však proti žalobci užita nebyla.
14. Napadeným rozhodnutím pak bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

V. Rozhodnutí bez nařízení jednání

15. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).
17. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
18. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším ode dne 23. 12. 2020 do 29. 3. 2021. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z obou cestovních pasů žalobce a v nich uvedených údajů, a zejména z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobce a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v cestovním pase žalobce lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru dne 4. 10. 2020 a od té doby mimo území členských států nevycestoval. Sám žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval dne 8. 10. 2020, což ani v následujících stádiích správního řízení ve věci vyhoštění ani dosud v rámci soudního přezkumu nijak nezpochybnil. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 23. 12. 2020 (tj. po skončení platnosti žalobci vydaného estonského víza) do 29. 3. 2021, a v tomto směru řádně zjistily skutkový stav věci.
19. Žalobce nezpochybňoval, že se dopustil neoprávněného pobytu na území České republiky, namítal však především, že správní orgány nepřihlédly ke všem polehčujícím skutečnostem, pro které bylo možné působit na žalobce mírnějším a výchovnějším způsobem, za který považuje správní vyhoštění na dobu nepřekračující 6 měsíců.
20. Správní orgán I. stupně na str. 6 svého rozhodnutí délku doby vyhoštění odůvodnil, a to poměrně dlouhou dobou trvání vědomě neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, kdy naproti tomu přihlédl k tomu, že žalobce poskytl správnímu orgánu potřebnou součinnost a po celou dobu správního řízení s ním spolupracoval. Žalovaný pak úvahy prvostupňového orgánu aproboval zejména na str. 5 napadeného rozhodnutí a zdůraznil ještě, že k odhalení neoprávněného pobytu došlo až pobytovou kontrolou, kterou byl neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky odhalen. Soud k tomu doplňuje, že z výsledku žalobce vyplývá, že hodlal pobývat na území České republiky ještě po delší dobu, kdy uvedl, že by zde chtěl zůstat kvůli dluhům v zemi původu a vrátil by se až s vydělanými penězi na opravu domu a založení vlastní rodiny. Vzhledem k tomu, že ke dni výsledku neměl žalobce dostatečné prostředky ani na vycestování do země původu, bylo lze očekávat jeho neoprávněný pobyt na území České republiky v dalším významném rozsahu, pokud by nebyl pobytovou kontrolou odhalen. Soud nemůže dále přitakat bagatelizaci společenské škodlivosti neoprávněného pobytu ze strany žalobce, když jeho tvrzení o obvyčejné lidské chybě a o nevědomosti žalobce, jak svou situaci řešit, nelze hodnotit jinak, než jako účelové. Jestliže si žalobce byl vědom svého neoprávněného

pobytu po skončení platnosti jeho estonského víza, jak uvedl ve svém výsledku, pak sotva lze jeho neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu měsíců hodnotit jako obyčejnou lidskou chybu, když žalobci bylo známo, že k pobytu na území České republiky, potažmo celého schengenského prostoru, je mu třeba platného pobytového oprávnění a že platnost jeho pobytového oprávnění (estonské vízum), na základě kterého přicestoval do schengenského prostoru, skončila dne 22. 12. 2020. Rovněž tak nelze nečinnost žalobce po skončení platnosti jeho estonského víza úspěšně omlouvat nevědomostí žalobce, jak nastalou situaci řešit, neboť tomu muselo být známo přinejmenším to, že po skončení platnosti estonského víza musí vycestovat ze schengenského prostoru, což neučinil a současně neučinil ani žádné jiné kroky směřující k legalizaci jeho dalšího pobytu na území České republiky. Tímto přístupem žalobce nepochybně prokázal svoji lhostejnost k platným imigračním pravidlům České republiky, když ta zcela základní, jež mu byla známa, vědomě nerespektoval.

21. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).
22. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je pak předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.) K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání dvanácti měsíců uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona. S ohledem na ne zcela zanedbatelnou dobu vědomého udržování protiprávního stavu ze strany žalobce, ve kterém hodlal žalobce i nadále setrvat (nebýt pobyté kontroly), soud ve zvolené délce správního vyhoštění nespatřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž ani zde nevidí důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.
23. Porušování imigračních pravidel nelze tolerovat (či k němu přistupovat benevolentněji) ani u osob pocházejících ze zemí s nižší životní úrovní, neboť v silách i těchto osob nepochybně je, aby si zajistili příslušné pobytové oprávnění. Žalobce navíc již prokázal, že je schopen si příslušné pobytové oprávnění zajistit, jak je zřejmé ze skutečnosti, že při vstupu do schengenského prostoru disponoval platným estonským vízem. Správní orgány ani následně soud pak zcela jistě nemohou rezignovat na vynucování dodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky s odkazem na to, že účastník řízení pochází z „poměrně zaostalé země.“

24. S ohledem na shora uvedené tedy soud neshledal, že by napadené rozhodnutí žalovaného nesplňovalo kritéria přiměřenosti ve smyslu ust. 174a zákona.
25. Jiné konkrétní vady napadeného rozhodnutí žalobce nenamítal a soud sám pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Správně a dostatečně se zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona.
26. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

VII. Závěr a náklady řízení

27. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 18. října 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.

samosoudce